

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Er vi ikke alle tiggere?

Rig eller fattig, [vi] skal gøre, hvad vi kan, når andre er i nød.

Hvilket vidunderligt nyt element, der er blevet introduceret ved vore generalkonferencer. Bien hecho, Eduardo.

I det, der skulle vise sig at blive det mest overraskende øjeblik i Kristi jordiske liv, rejste han sig i den hjemlige synagoge i Nazaret for at læse disse ord af profeten Esajas, der står optegnet i Lukasevangeliet: »Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråde frigivelse for fanger og ... for at sætte undertrykte i frihed.«¹

Således kom Frelseren med sin første offentlige bekendtgørelse om sin messianske mission. Men dette vers gjorde det også klart, at Jesu messianske pligter på vejen mod hans endegyldige sonoffer og opstandelse først og fremmest bestod i at velsigne de fattige, deriblandt de fattige i ånden.

Helt fra begyndelsen af sin tjenestegerning elskede Jesus de forarmede og dårligt stillede på en helt særlig måde. Han boede som barn hos to af dem og voksede op blandt flere endnu. Vi kender ikke til alle detaljerne omkring hans jordiske liv, men han sagde engang: »Ræve har huler, og ... fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved.«² Tilsyneladende var Skaberen

af himlen og jorden og »alt, der er i dem«³ i det mindste i sit voksenliv, hjemløs.

Gennem historien har fattigdom været en af menneskehedens største og mest udbredte udfordringer. Dens iøjnefaldende pris er almindeligvis fysisk, men de åndelige og følelsesmæssige skader, den kan medføre, kan være endnu mere invaliderende. Uanset hvad, så er den store Forløser ikke kommet med en mere vedholdende opfordring, end at vi tilslutter os ham for at lette denne byrde for folk. Som Jahve sagde han, at han ville dømme Israels hus hårdt, fordi »rovet fra de hjælpeløse er i jeres huse.

Hvorfor knuser I mit folk og kværner de hjælpeløses ansigt?« sagde han.⁴

Skribenten af Ordsprogenes Bog gjorde blot denne sag endnu tydeligere: »Den, der undertrykker den svage, håner hans skaber«, og: »Den, der stopper øret til for den svages skrig, vil selv komme til at råbe uden at få svar.«⁵

I vor tid havde Jesu Kristi genoprettede kirke end ikke fejret sin første årsdag, før Herren befalede medlemmerne til »se efter de fattige og de trængende og yde dem lindring, så de ikke skal lide.«⁶ Læg mærke til den bydende tone i denne sætning – »de skal [ikke] lide«. Det er det sprog, Gud benytter sig af i alvorlige sager.

Men hvad kan én mand eller kvinde stille op mod denne enorme udfordring, som verdens ulighed er? Mesteren selv kom med et svar på det. Da Maria salvede Jesu hoved med kostbar olie, inden han blev forrådt og korsfæstet, blev Judas Iskariot og andre vrede over denne ødselhed og »overfusede hende«.⁷

Jesus sagde:

Lad hende være! ... Hun har gjort en god gerning mod mig ...

*Hun har gjort, hvad hun kunne.*⁸

»Hun har gjort, hvad hun kunne! Sikke en rammende anvisning! En journalist satte engang spørgsmålstegn ved den håbløse indsats, som moder Teresa i Calcutta gjorde for de nødlidende i den by. Han sagde, at hun rent statistisk absolut intet opnåede. Denne utrolige, lille kvinde svarede igen, at hendes arbejde handlede om kærlighed, ikke om statistik. Til trods for det kolossale antal, som hun *ikke* var i stand til at hjælpe, var hun i stand til at holde befalingen om at elske Gud og sin næste ved at tjene dem, som hun *kunne* med de ressourcer, hun havde til rådighed. »Hvad vi gør, er blot en dråbe i havet,« sagde hun ved en anden lejlighed. »Men hvis vi ikke gjorde det, var der en dråbe mindre i havet.«⁹ Journalisten konkluderede eftertænksomt, at kristendommen tydeligvis *ikke* er en statistisk øvelse. Han ræsonnerede således, at når der ville være mere glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end 99, der ikke har brug for omvendelse, så går Gud åbenbart ikke så voldsomt op i procenter.¹⁰

Så hvordan kan vi gøre, hvad vi kan?

En ting, vi kan gøre, er, som kong Benjamin belærte om, at vi holder op med at holde vore midler tilbage, fordi vi mener, at de fattige selv har bragt sig i elendighed. Der er måske nogen, som selv *har* bragt sig i

vanskeligheder, men har vi ikke alle gjort nøjagtigt det samme? Er det ikke derfor, at denne medfølelse hersker spørger: »Er vi ikke alle tiggere?»¹¹ Råber vi ikke alle på hjælp, og håber vi ikke alle på, at vore bønner besvares? Tigger vi ikke alle om tilgivelse for de fejltagelser, vi har gjort, og de problemer, vi har forårsaget? Trygler vi ikke alle om, at nåden vil kompensere for vore svagheder, og at barmhjertigheden vil overtrumfe retfærdigheden i det mindste for os? Så det er ikke overraskende, at kong Benjamin siger, at vi *opnår* forladelse for vore synder ved at trygle Gud, som medfølelse svarer, men vi *bevarer* forladelse for vore synder ved medfølelse at svare den fattige, som trygler os.¹²

Udover at handle barmhjertigt på deres vegne bør vi også bede for dem i nød. En gruppe zoramitter blev af andre kirkegængere betragtet som »tilsølede« og regnet for »slagter« – det er ord fra skriften – så de blev udstødt af deres bedehuse »på grund af deres klæders grovhed«. De var, som Mormon siger, »fattige, hvad angår det, der

hører verden til; og de var også fattige i hjertet»¹³ – to vilkår, der næsten altid går hånd i hånd. Missionærkammeraterne Alma og Amulek argumenterede mod den forkastelige afvisning af de dårligt klædte ved at fortælle dem, at uanset hvilke privilegier andre end måtte fornægte dem, så kan de altid bede – på deres marker, i deres huse, i deres familie og i hjertet.¹⁴

Men til den selvsamme gruppe, som selv var blevet afvist, siger Amulek så: »Efter at I har gjort alt dette, hvis I så viser den trængende og den nøgne bort og ikke besøger den syge og plagede og ikke giver af jeres gods, *hvis I har noget*, til dem, som står i behov – siger [jeg] *jer*, at hvis I ikke gør noget af dette, se, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen.»¹⁵ Sikke en betagende påmindelse om, at vi som rig *eller* fattig skal gøre, hvad vi kan, når andre er i nød.

For nu ikke at blive anklaget for at foreslå virkelighedsfjerne, globale, sociale programmer eller for at støtte tiggeri som virksomhed vil jeg forsikre

jer om, at min respekt for principperne om flid, sparsommelighed, selvhjulpethed og ambition er lige så stor som enhver anden mands eller kvindes. Det forventes af os, at vi altid hjælper os selv, inden vi søger hjælp hos andre. Desuden ved jeg ikke helt, hvordan nogen af jer kan opfylde jeres forpligtelse over for dem, der ikke altid kan eller vil hjælpe sig selv. Men jeg ved, at Gud ved det, og han vil hjælpe og vejlede jer i medfølelse handlinger som disciple, hvis I samvittighedsfuldt ønsker det og beder om det og ser efter måder at holde den befaling på, som han igen og igen har givet os.

I anerkender sikkert nok, at jeg her taler om svære samfundsmæssige behov, der ikke kun gælder Kirkens medlemmer. Heldigvis har Herren anvist en måde at hjælpe vore egne på, som er lettere: Alle, der fysisk er i stand til det, efterlever loven om faste. Esajas skrev:

»Den faste, jeg ønsker, er ... at du deler dit brød med den sultne, giver husly til hjemløse stakler, at du har klæder til den nøgne ...

[at] sprænge ågets bånd, at sætte de undertrykte i frihed ...¹⁶

Jeg bærer vidne om de mirakler af både åndelig og timelig art, der kommer til dem, der efterlever fasteloven. Jeg vidner om de mirakler, der er kommet til mig. Som Esajas skrev har jeg virkelig råbt i fasten mere end en gang, og Herren har virkelig svaret: »Her er jeg!»¹⁷ Påskøn dette hellige privilegium mindst en gang om måneden, og vær så gavmilde, som omstændighederne nu tillader det, med jeres fasteoffer og andre bidrag til humanitære, uddannelsesmæssige og missionerende formål. Jeg lover jer, at Gud vil være gavmild mod jer, og de, som jeres hænder har hjulpet, vil velsigne jeres navn for evigt. Flere end trekvart million medlemmer af Kirken blev sidste år hjulpet med fasteoffermidler, som administreres af pligtro biskopper og hjælpeforeringspræsidenter. Det er mange taknemlige sidste dages hellige.

Brødre og søstre, en tale som denne kræver, at jeg åbent anerkender de ufortjente, ufor skyldte og uendelige velsignelser i mit liv – både timelige og åndelige. Som jer, har jeg lejlighedsvis haft mine bekymringer om penge, men jeg har aldrig været fattig, og jeg ved heller ikke, hvordan det føles at være fattig. Desuden kender jeg heller ikke alle årsagerne til, at omstændighederne omkring fødsel, helbred, uddannelse og økonomi varierer så meget i dette jordeliv, men når jeg ser behovet blandt så mange, ved jeg, at »alle gode gaver de kommer oven ned«.¹⁸ Jeg ved også, at selvom jeg måske ikke er min brors vogter, så er jeg min brors bror, og »enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af«.¹⁹

I den henseende ser jeg personligt op til præsident Thomas S. Monson. Jeg har været velsignet ved at kende denne mand i 47 år, og jeg har et billede af ham i mit hoved, som jeg vil skatte, til jeg dør, hvor han flyver

hjem fra det daværende økonomisk forarmede Østtyskland i sine hjemmesko, for han havde ikke alene givet sit ekstra jakkesæt og sine skjorter væk, men også de sko han gik og stod i. »Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene [og slæbende fodtrin i en lufthavn]! Han forkynder fred, han bringer godt budskab.«²⁰ Mere end noget menneske, jeg kender, har præsident Monson altid gjort det, han kunne for enkerne, de faderløse, de fattige og de undertrykte.

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith i 1831, sagde Herren, at de fattige en dag skal se Guds rige komme dem til udfrielse »i magt og stor herlighed«.²¹ Må vi hjælpe med at opfylde den profeti ved at komme i magt og herlighed som medlemmer af Jesu Kristi sande kirke for at gøre, hvad vi kan for at udfri enhver, vi kan, fra den fattigdom, der holder dem fangne og knuser så mange af deres drømme. Det beder jeg om i Jesu Kristi nådefulde navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 4:18.
2. Matt 8:20.
3. 2 Ne 2:14; 3 Ne 9:15.
4. Es 3:14-15.
5. Ordsp 14:31; 21:13.
6. L&P 38:35.
7. Se Mark 14:3-5; se også Matt 26:6-9; Joh 12:3-5.
8. Mark 14:6, 8; fremhævelse tilføjet.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, red. José Luis González-Balado og Janet N. Playfoot, 1985, s. 20.
10. Se Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God*, 1986, s. 28-29, 118-119; se også Luk 15:7.
11. Mosi 4:19.
12. Se Mosi 4:11-12, 20, 26.
13. Alma 32:2-3.
14. Se Alma 34:17-27.
15. Alma 34:28; fremhævelse tilføjet.
16. Es 58:6-7.
17. Es 58:9.
18. Mathias Claudius, »Vi pløjed' og vi så'de«, *Salmer og sange*, nr. 46.
19. Luk 12:48.
20. Es 52:7.
21. L&P 56:18; se også v. 19.